

Kaskötő István

Az öreg Joe és az olcsó barack esete

- Héj... Wilson! – kiáltott az öreg a szomszédjára, aki szokásához híven a kocsiját babusgatta – megyek barackot venni, nem jön?

- Milyen barackot? Hová?

- Őszibarackot, most van a szezonja a farmokon, - az út közepén találkoztak – hagyja a fenébe azt a kocsit, jót fog tenni magának is egy kis kirándulás...

- Aszondja barackot?

- Ja... egyenesen a gyümölcsösből, ahogy a fáról leszedik. Olcsó. Amiért a szupermarketban négy-öt dollárt fizet, háromszor annyit ad az olasz farmer két-három dollárért. Igaz, nincs szortírozva, akad közte ütődött, meg éretlen, de azt a pénzt megéri.

- Maga vett már?

- Minden nyáron!

- És tudja, hová kell menni?

- Azt bízsa rám, én már bejártam a környéket... úgy ismerem, mint a tenyeremet.

- Várjon, szólok Emmának. Hozom a pénztárcámat.

- Hozzon zacskókat is... azt nem adnak.

Niagara Falls nem egy nagy város, bármelyik irányba, tíz perc se kell elérni a szélit. Dan Wilson kissé aggódva kapaszkodott az ajtókilincsbe, kényelmetlenül érezte magát, mint minden kocsivezető, ha más hajt.

- Hová, merre megyünk... - kérdezte az öreget.

- Jordan Station... ott a legjobb a barack.

- Szerintem Jordán nyugatra van... Maga Szent David felé megy...

- Az se rossz... csupa gyümölcsös...

- Most Jordan, vagy St David...

- Nem mindegy? Ne izguljon, élvezze a gondtalan utazás örömeit...

Joe bekapcsolta a rádiót, valami klasszikus hegedűszóló cincogása hangzott fel, az öreg vele dúdolt, a kormánykeréken verte hozzá a ritmust...

- Hej, hé... - tiltakozott Wilson – nem tud valami tisztességes zenét találni?

- Az én kocsim. Az én muzsikám. Nem fog megártani magának egy kis kultúra...

- ...és ne csalinkázzon össze-vissza az úton. Nem tud egyenesen hajtani...

- Mi baja van magának az én vezetésemmel?

- Mondja, van magának hajtásija?

- Hát egyelőre még van.

- Mi az, hogy egyelőre?

- A hónap végén lejár... Nyolcvan év, újra kell vizsgázni.

- Akkor miért nem vizsgázik, bár ahogy maga hajt, kételyeim vannak...

- Nincs nekem a vezetéssel semmi bajom, több mint ötven éve hajtok Kanadában, még egy balesetem se volt...

- Na, akkor már esedékes, csak ne most... az isten szerelmére, én még élni akarok.

- Ne drámázzon itt nekem, - nevetett az öreg, - nem a vezetés... egy kis probléma a fizikaival... esetleg a szemvizsgálat.

- Mi baja a látásával?

- Diplopia.
- Az mi a fene?
- Diplopia, mikor az ember duplán lát.
- Te úr isten, maga duplán lát?
- Néha...
- Most is?
- Most nem, csak ha felidegesítenek...
- És én barom, önként beültem a kocsijába... Forduljon vissza, elment a kedvem az olcsó baracktól...

- Nyugi, nyugi... még ha elő is fordul, nem nagy ügy, az ember becsukja az egyik szemét és nincs dupla. Az nem annyira aggaszt, mint a cukor...

- Mi? Cukorbajos?
- Áh! Ellenkezőleg. Leesik a vércukor...
- És az mivel jár?
- Elönti az embert a forróság, remegnek a térdei, látási zavarok, esetleg ájulás... ritka, súlyosabb esetben kóma.
- Álljon meg, ki akarok szállni...
- Ne hülyéskedjen... nem egy ügy és könnyű elejét venni. Ha érzem, hogy jön, elszopogatok egy két szem cukorkát és egy percen belül helyre áll a cukorszint. Mindig tartok a kesztyűtartóban...

Wilson kinyitja az említett skatulyát, kotorászik a sok lim-lom között, majd ijedten jelenti.

- Itt nincs semmi féle cukor.
- Oh, ja... A kis Judy megette.
- Judy? Kwanék több mint egy éve elköltöztek a szomszédból... azóta Judy nem ült a maga kocsijába...
- Na, emlékszem. Elfelejtettem venni. No, majd legközelebb.
- Megáll az ember esze. Duplán lát, cukorbajos... már félek kérdezni is, vajon mi van még...
- Esetleg az Angina Pectoris...
- Az ki? Valami titkos olasz szerető?
- Ne röhögtesen, mert majd a végén tényleg az árokban kötünk ki... angina pectoris, az egy állapot... leszűkülnek az erek.
- ...és?
- Jön az infarktus.
- ...és magának van ez a angina? És bármelyik pillanatban jöhet a szívroham?
- Na, nem kell betojni, nem olyan veszélyes... az ember előre érzi, hogy baj van.
- és maga ezt már érezte?
- Ja... nem is egyszer, de van ez a spricc, - előszedte a zsebéből a fiolát – mikor érzem, hogy fáj a mellem, vagy a bal karom, bespriccelek a nyelvem alá és várok öt percet...
- És akkor mi van?
- Vagy elmúlik, vagy nem.
- Mi van, ha nem?

- Akkor újra spriccelek, és ha harmadszorra se múlik el... akkor jön az infarktus.
- Tökéletesen meg vagyok nyugodva, ezek szerint van tizenöt perce, mielőtt feldobja a talpát... jobb lesz, ha kéznél tatja azt az izét...
- Nitroglicerín...
- Nitroglicerín??? - kiált Dan kétségbeesetten - Az nem robban?
- Ha csak meg nem rázódik... s azzal megrázta a fiolát Wilson orra előtt.
- Joe! Ne hülyéskedjen! Vigye innen az a vacakot! Álljon meg a menet... Mondjuk, ha telespricceli a száját vele... és ha én behúzok egyet... felrobban a feje?
- Maga olyat nem tenne a legjobb barátjával.
- Honnan veszi maga azt a *legjobb* barát ideát...
- Ne is tagadja, tudom én a sorrendet... Emma, aztán az öreg Joe... Bocs tévedtem... Az új kocsi, Emma és...
- Még a macskám is megelőzi, nem akarom elkeseríteni, de maga mélyen a lista alján van...

- Hiszi a pici... tudom én, amit tudok.

Ebbe maradtak. Az öreg dudorászott, Wilson aggódva pislantott néha az rá, de főleg görcsösen kapaszkodott az ajtókilincsbe és számolta a dűlőutakat, ahogy kacskaringóztak egyikről a másikra. Két oldalt az út mellett katonás sorokban sokasodtak a szőlőtáblák, a híres Niagara borvidék büszkeségei, csak éppen gyümölcsös nem volt sehol. Már két óra is eltelt, mióta elhagyták a várost, csak néha-néha találkoztak egy-egy kocsival, főleg farmerekkel, mert Joe szerint el kell kerülni a turisták járta utakat, ott olcsón venni úgy sem lehet, nyúzzák a farmerek az idegeneket. Ő tudja, merre kell menni, nem először jár erre, ismeri a vidéket, mint a tenyerét s egy éles kanyarral befordult egy mellékútra.

- Hohó...! Hova megy! Nem látta a táblát?

- Milyen táblát?

- A táblát, Privát. Behajtani tilos.

- Hát mért nem mondta.

- Maga vezet, figyeljen oda. Forduljon meg.

- Túl keskeny az út...

- Nem egy probléma, majd én mondom, meddig mehet, nehogy az árokban kössünk ki.

Wilson kiszállt a kocsiból és vezényelt az öregnek, aki panaszok és káromkodások kíséretében, ide-oda tologatva, lépésenként, nagy nehezen visszafordult. Dan alig csukta be az ajtót maga után Joe rátaposott a gázra és nagy porfelhőt verve maga után, a kocsi nekilendült és éles kanyart véve ráfordult az útra.

- Lassan, lassan... - lamentált Wilson, - hova siet, tudja egyáltalán, hogy hol vagyunk?

- Bízva rám...

- A bizalmon már túl vagyunk. Le merném fogadni, hogy el van veszve. Azt se tudja, merre járunk.

- Ne izgassa magát. Itt nem lehet elveszni. Keletre a Niagara folyó, északra a Welland csatorna, délre az Erie tó...

- És közte kétezer négyzetkilométer farmland... és sehol egy árva gyümölcsös ...

- Wilson, maga kezd az idegeimre menni és az tudja, mivel jár...

Dan villogó szemekkel nézett az öregre és megújult érdeklődéssel kotorászott a kesztyűtartó lim-lomjai között. Reménytelenül.

- Ez mi? – figyelte fel Wilson, a kocsi fura zajokat adott.

- Rossz az út, kicsit rázós...

- A'fenéket, defektje van. Álljon meg. Lassan, lassan, ne túl közel az árokhoz.

Az öreg lefékezett, kiszálltak, körüljárva a kocsit, Wilson megállt a bal hátsó kerék előtt és lemondással konstatálta.

- Lapos.

- Ja, ez lapos... hagyta rá az öreg. Végre valamiben megegyeztek.

- Remélem, pótkereke van.

- Gondolom.

- Mi az, hogy gondolja?

- Még sose volt rá szükségem, azért mondom.

- Azt rendszeresen ellenőrizni kell, hogy fel van-e rendesen fújva. Mit csinál, ha defektje van?

- Hívom az autó klubbot.

- Hát akkor hívja az autó klubbot. Van mobilja remélem.

- Az van, csak a probléma, hogy nekem economi biztosításom van. Tizenöt kilométer rádius.

- Na és? Majd fizeti az extrát.

- Felezünk.

- Felezi ám, majd megmondom, mit felez. A maga vacak tragacsa...

- Héj, ne inzultálja a kocsimat... Különben is maga is barackért jött velem.

- Milyen barack? Még egy nyomorult eperfát se láttam, nem hogy őszibarackot...

Hívja a klubbot!

- Hívja maga, én túl zaklatott vagyok... - nyújtotta a telefont az öreg, és elröhögte magát.

- Mi? Mit röhög, nincs jobb dolga...

- Hívja csak, - vihogott, - hallani akarom, hogy mit mond, hogy hova jöjjenek.

Wilson összecsapta a mobilt, majd pár pillanatnyi tehetetlen téblábolás után, ahogy körülnézett a végtelenbe nyúló szőlőtáblák fölött, elnevette magát.

- Na, jól nézünk mi ki, két szerencsétlen balfácán. No, de ne ácsorogjon, mint aki nem tudja, mit kell csinálni, nyissa a csomagtartót...

Okay, okay... ne parancsolgasson nekem... - de kiszedte a kulcsot a kocsiból és felnyitotta a csomagtartót. Wilson elképedve vakarta a fejét.

- Jesszus Mária, mi ez a sok cucc? – mutatott a fél tucat dobozra, ami be volt zsúfolva a csomagtartóba.

- Opppsz... - kapott a fejéhez az öreg, - lássa erről teljesen megfeledkeztem. Máli szedte össze, hogy vigyem el a jótékonyságiakhoz...

- És maga elfelejtette. Mióta hurcolja ezt a sok kacatot...

- Hát, úgy karácsony táján jött rá a jótékonyság...

- Naiszen... maga is megéri a pénzt. – Wilson kíváncsian nyitogatta a dobozokat, - Joe! Tudja maga, hogy ezér' legalább két-háromszáz dolcsit is lehetne kapni a bolhapiacon.

- Maga viccel.
- Úgy éljek... két-háromszáz elszámolatlan, adómentes dollár.
- Mi van, ha Máli megtudja?
- Miért tudná meg... bérel egy asztalt a piacon, kirakja a portékát és bezsebeli a dohányt.
- Joe mélyen gondolatokba merülve vakargatta a fejét.
- Tudja, hogy nem olyan egyszerű a dolog, én nem tudok elmaradni otthonról egy egész napra...
- Papucs...
- Papucs a maga tők feje...
- Papucs, még az úton se jöhet át anélkül, hogy az asszonytól engedélyt ne kérne...
- Tudja mit? Adja el maga... maga a kapitalista és feleztünk.
- Na, erről még beszélünk... és elkezdtek kirakni a dobozokat az árok partjára. Végül is a csomagtartó fenekén a szőnyeg alatt feltűnt a pótkerék, csodák-csodájára még kemény is volt. Joe kiszedte a szerszámokat és nyújtotta a szomszédnak.
- Na, itt van. Lászon hozzá.
- Én? A maga kocsija.
- Wilson! Lenne magának szíve egy nyolcvanéves öregembert életveszélynek kitenni... ebben a hőségben? Ilyen megerőltető fizikai munka kiszámíthatatlan következményekkel járhat...
- Na, hagyjuk ezt a marhaságot, nincs magának semmi baja...
- Az angina pectoris... én azt hiszem jobb, ha ledülök, mielőtt még lemegy a cukrom... - előszedte a zsebéből a nitrós fiolát és spriccelt egyet a nyelve alá. A hátsó ülésről elővarázsolt egy tarka plédet aztán rá se nézve elképedt barátjára, lefeküdt az árkon túl egy áfonyabokor árnyékába. Wilson szóhoz se tudott jutni, mit is mondott volna? Egy kicsit talán még aggódott is az öregért, még az átlátszó szélhámossága ellenére is. Nekilátott, hogy lecserélje a kereket, nem volt egyszerű, minden erejét be kellett vetni, hogy a csökönyös, berozsdásodott anyákat fellazítsa. Belekerült egy jó félórába mire készen lett, bele is izzadt istenigazába'... lehetett talán harminc fok is. Visszarakta a dobozokat a csomagtartóba, még egy gyors számvetést is csinált... úgy saccolta, hogy egy jó napon ki lehet hozni belőle, minimum háromszázat.
- Joe! – kiáltott, - készen vagyok, mehetünk. Nem jött válasz, az öreg mozdulatlanul feküdt az árnyékban.
- Na, az kell nekem, hogy a végén még majd bekrepál... Joe! – emelte meg a hangját, erre az öreg megmozdult, nyújtózkodott, majd nagy körülményesen feltápáskodott...
- Hallom, hallom. Nem kell kiabálni... még majd valaki meghallja, hogy gorombáskodik a szegény emberrel... - gondosan összehajtogatta a plédet, biztos, ami biztos megrugdosta a pótkereket, jóváhagyóan bólintott a barátjára és elfoglalta a helyét a kormány mögött.
- Jót szundiztam, még álmodtam is.
- Azt se tudom hova legyek az örömtől, - Wilson törölgette az izzadt homlokát, - soha így nem élveztem más kocsiján kereket cserélni, nagyon hálás vagyok a lehetőségért.
- Hagyjuk a gúnyolódást, tudja, hogy még álmodtam is?

- Na, ne mondja.

- Azt álmodtam, hogy Maggie O'Brian nyerte a kanadai szépségversenyt és ágyba hozta nekem a reggelit... tükörtojás, sonkával és az énekelte, hogy *"te vagy az álmodom, te vagy a napfény..."* harsogta Joe fennhangon az ötvenéves Sinatra slágert.

- Álmodjon csak... Maggie úgy sem áll szóba magával az icipici mályvaszínű bikini ügy óta...

- Dan! A maga fantáziája kezd az idegeimre menni...

- Csak figyeljen az útra... tudja egyáltalán, hogy hova megyünk?

- Délre. Az a biztos, előbb utóbb a városhoz kell érjünk...

- Mi lesz a barackvásárlással?

- Lassan sötétedik, én azt hiszem, jobb, ha elhalasztjuk... talán a jövő szombaton.

- Hát rám ne számítson, nekem ebből egyszer is elég volt...

A civakodás átmenetileg szünetelt, Wilson kifogyott a panaszokból, már átadta magát a sorsnak és megnyugodva konstataálta a város felvillanó fényeit. Szürkület köszöntött a tájra s mire az első házakhoz értek az utcai lámpák már teljes fénnel köszöntötték a megtért vándorokat.

- Joe!

- Mi van?

- Mit mondok Emmának, hol a barack...

- Majd csak kitalál valamit...

- Maga mit mond az asszonynak...

- Nálam más a helyzet... mikor bemegyek, azt mondja Máli, *"na, hol a barack?"*. mondom én – *"milyen barack?"* – mire ő azt mondja – *"na, te vén hülye, elfelejtetted, hogy hova mentél?"* – mire én – *"mér felejtetem volna el, Wilsonnal mentünk kocsikázni."* Az ügy be van fejezve.

- Jó, magának...

- A szenilitásnak is megvannak a maga előnyei... Tudja mit? Megállunk a szupermarketnél és veszünk barackot...

- Jó ötlet...

Úgy is lett, Joe leparkolt a Zers előtt és vettek egy-egy, két és fél kilós kosár őszibarackot és most már megnyugodva a jó munka végeztével, indultak hazafelé. Már csak néhány tömbnyire voltak a Drammond street-től, mikor Joe hirtelen lefékezett, csak a szoros biztonsági öv mentette meg Wilson, hogy be nem verte az orrát a szélvédőbe.

- Mit csinál? A szentségit... a frász kitöri az embert...

- Jöjjön, mutatok valamit – s kiszállt az öreg a kocsiból. Felnyitotta a csomagtartót és kiemelte az egyik kosár barackot. Mutatja Wilsonnak.

- Na és... mi a baja vele?

- Hát nem látja maga lüke? A cetlik. USA terméke.

- Jesszus Mária... mi osztán jól lebuktunk volna!

S a két öreg nekilátott és egyenként kiszedték a kosárból a barackokat, lehámozták az árulkodó címkéket és átrakták a zacskókba. Az öreg Joe még megjegyezte:

- De meg kell adni, szép barack.

- Na, hallja, öt dollárért még szép se legyen?

Erre aztán elnevelték magukat... szinte dőltek a röhögéstől, az arra járók el sem tudták képzelni, mi lehet olyan mulatságos egy autó csomagtartójában.
